

המשק החי

ר תל-אביב, אחרי שמשרד ממשלת הורה לסניפיו לשלוח דיווחשבון מלא על מצב הפרסונל, התקבל מאחד הסניפים הרו"ח הבא: "במשרדנו עובדים עתה 17 איש, הגברת גולדמן יצאה מכלל שימוש."

רפויה!

ר רמת-גן, ערכה המשטרה חיפוש בבית המרקחת של הנרי גירס, החרימה חמרי רפואה, בתוכם נמצאו תולעים.

מדריך שימושי

ר קיאווקו, ארצות-הברית, הציעה חנות רהיטים, לכל מי שיקנה מערכת-רהיטים לחדר-שינה, את ספרו של ד"ר קינסי חנימ.

שרות אקספרס

ר חיפה, התלונן יוסף אלון כי אלמונים גנבו ממנו מזודה עם בגדים, החליט למצוא את הגנבים בעצמו, נסע לתל-אביב, גילה עוד ברכבת שני צעירים שנשאו את מזודתו.

עוף מפוסם

ר נירג'רסי, ארצות-הברית, אחרי שי נערה התלוננה על גבר כי כינה אותה ברחוב בשם תרנגולת, קבע השופט בפסק-דינו כי יש לקבוע את משקל הנערה, להעריך מה היה מחירה אילו באמת הייתה תרנגולת, לחייב את הגאשם לשלם את הקנס כגובה הסכום שיתקבל.

המוציא מן הארץ

ר רביבים, גילו עובדי המטע בשעת חריש סכין של מחרשה, שאבדה לפני שש שנים, ואשר בגלל אבדנה עמדה ה-מחרשה כל אותו זמן באפס מעשה, הרכיבו אותה למחרשה, שהוכנסה בחזרה לפעולה.

מתים ידברו

ר פיטסבורג, ארצות-הברית, דן שופט 77 עבריני-תנועה להופיע בכנסיה, שם עמד לדרוש בסקס הלחיה של קרבן תאונת דרכים.

מלחמת הכסאות

ר חיפה, אחרי שפקחי העיריה החרימו את שולחנו של בעל הקיוסק למכירת עתונים דינאל גודה, כעיקול על אי-תשלום מיסים, החרימו בעל הקיוסק בתמורה כסא ממשרדי העיריה, הואשם בגניבה, זוכה על-ידי השופט, שקבע כי לא הוכחה זכותם של פקחי העיריה להחריים את השולחן.

קור רוח

ר יפו, נכנסה רוזה חיים (22) לחנות הלבשה, הסתובבה בין המדפים, לא קנתה דבר, יצאה מהחנות כשעל גופה, נוסף לשמלתה, שתי שמלות גנובות, נעצרה על-ידי המשטרה כעבור שעה, הסבירה לשוטרים: "היה לי קר."

בטוח לגמרי

ר לונדון, הופיעה בבטאון אגודת ה-קברנים בבריטניה, מודעה בנוסח הבא: "1958 — שנה של הבטחה ותקווה."

פסיכולוגיה שימושית

ר גליל, עצר קצין משטרה מעכו את מכונתו כדי להסיע טרמפיסט ערבי, הבחין כי הטרמפיסט נבוך כשראה כי הוא שוטר, האיץ בערבי לספר לו הכל, מכיוון שהמשטרה מחפשת אחריו, קיבל בו ב-מקום וידוי מפי הערבי כי גנב ארבעה שקי קפה.

קצת עצוב להיווכח, שבהוצאה האחרונה של האנציקלופדיה בריטניקה, מוקדשים עשרה עמודים למילה אסום, ואפילו לא שורה אחת למילה אהבה. בשנת 1768, למשל, השתרעה המלה אהבה על עשרה עמודים.

דעניין

האם זו מחלה, שכל תושבי הגליל העליון כותבים בשגיאות? מכתבו של (1065/9) מכיל אחרות, אולם אני בטוחה כי העובדה שהוא צנתן תחפה בעיני נעדרות רבות על כמה שגיאות עלובות. שמענה מה בפיו:

"אני אביב פ, מאחד ממושבי הגליל העליון השוכן למרגלות החרמון מצפון; ממוצה, החולה לשעבר, וממערב, הרי הגליל הענקיים. כרגע אני משרת את מולדתי בשורות צה"ל ודחוק בהרתי להיות צנתן. מועד השיחרור שלי הולך וקרב. ומדוע כותב אני לך? הרי שמרגיש אני חובה לעצמי לכתוב במדורך זה, ודרךך להכיר את הנערה אשר תעניין אותי, כמובן שבתחילה בהתכתבות. אופיי הוא מאד מעניין לרוב הדעות, מתעניין בהמון שטחים, אוהב חברה ויחידים — הכל לפי התנאים — אוהב מוסיקה, מנגן על כלי נגיפה. אוהב מאד לרקוד ולשיר, מתכוון ללמוד מעט שטחים ריאליסטיים. בין שאר הרברים אני עוסק הרבה בספורט.

ובכן, רותי, תארי לך, צנתן כל כך רבוגני וכל כך אוהב הרבה דברים, ובכל זאת רואה אותך כדרך לבחירת נערתו. הטיפוס שלי הוא — עדיין מחפס — נערה בשנות הנערות המבוגרת 17-19, בעלת מרץ, האוהבת לטייל, לשמוע מוסיקה. נערה חנינית, צבע השיער אינו חשוב לי העיקר שיהיה מסודר יפה ואם אפשר אז גם ארוך. בקיצור, נערה לעניין... גם קצת תיאור אישי שלי: גבוה, רחב כתפיים, עיניים חומות כהות, שיער חום שחור, בקיצור — בחור נאה לכל הדיעות."

איזה שוויצרות אהה!

אבוי למורים אם אחרי כל מה שהם למדים את (1065/10) הן יכולות להוציא מתחת לגלובוס שלהן יצירה כמו: "אנו שתי בנות / היושבות ליד האח ולומדות / בכתה השישית נראה פרצופינו / לא יזיק לך להכירנו / אנו די חתיכות / על זאת איננו מתביישות להודות / איזה שוויצרות אהה — / אם יש את נפשכם להכיר / שתי בנות הגרות בחיפה העיר / לרותי שלשלו מכתביכם / וברוכה כתיבתכם."

שמעתי באוטובוס נערה אחת מתלוננת באוזני חברתה: "הוא ג'נטלמן מוחלט, מן המילה, בלי ידדים והלאה."

בשיטת הסרט הנע

"בכל פעם", כותב (1065/11), "מופיע במדורך איזה מכתב בעל שאיפות לעשות רושם של מקוריות מיוחדת במינה. לכן, ייראה אולי מכתבי כגרוש ושיגרת, אך מה אפשר לעשות? כזאת היא רוח הזמן. הכל מיוצר בשיטת הסרט הנע, מכונות, ספרים, עתונים, ובזמן האחרון גם מכתבים לרותי. בכל זאת, ישנו שטח אחד, שכבר מאסתי לנהוג בו לפי רוח הזמן. "הולכים חברה, מנסים להרוג את הזמן פה ושם, ולבטוח."

נערת השבוע

לכל אשה יש טוד. לא יפה נגלות אותן. לכן לא אגלה לכם גם את הטוד של מינה זקס, גברת גאה, בעלת קומה גבוהה ומפותחת ועיני תכלת אל תנסו אפילו לנחש. ממילא לא הייתם מאמינים לעולם שהיא רק בת 17. אולם מזיגה זו של גיל צעיר והופעת-ליידי מהווה מה שמותר לקרוא, במקרה זה, "זקס-אפיל".

בשביל 17 שנים הספיקה העלמה הירושלמית הרבה. קודם כל, היא היתה שלוש שנים באמריקה. יחד עם הוריה, נמובן. עכשיו היא גם לומדת, גם עובדת במשרד-ההשקעות של אביה, וגם משחקת את המשרתת בהצגת עשרה כושים קטנים של תיאטרון מסך הירושלמי. מה היא רוצה להיות בעתיד — מלומדת, אשת-כספים או שחקנית? כן, הפעם נחשתם נכון. העלמה זקס היא רצינית מאד. יש לה דעות שמוניות ושקולות על החיים, על הנשואין, ועל כל מיני דברים אחרים. אבל אין דבר, היא תתבגר, כולן עושות כך, לא כן?

אכתהיוק ארותי

כשמגיעים לידי שיחה שהיא, לא מדובר על שום דבר רציני, פרט לנטינות להוכיח חוש הומור ולהשמיע דברי עוקצנות. אינני שולל את שיטות הביולוגי, אך כשהן חוזרות על עצמן הופכות להיות ריקות. אני רוצה להשתכח עם נערה חיפאית חנינית בת 17-19, שתדע לפעמים גם להיות רצינית. נושאי ההתכתבות, לדעתי, יבואו מעצמם עם התחלת ההתכתבות. אני חיפאי בן 21, בעל השכלה תיכונית ותיכוניות לא רעה."

לרוץ, לקפוץ, להשתולל

לפינכן פלח צעיר בן 20 (1065/12), האוהב מאד מאד את עבודתו בקיבוץ. פרט לכך מתעניין הוא גם בספורט, שחייה, קולנוע, אוהב להתכתב ולטייל. כל מה שהוא רוצה, היא התכתבות עם נערה בת 18, נאה, "אוהבת לרוץ, לקפוץ, להשתולל, אולם לעתים גם להיות רצינית."

כל פעם אני מנסה להתפלסף ולומר לעצמי שאין מנוס ממכתבים כאלה, שזו תהיה מנת גורלי עוד עת רבה, אך לעתים קשה לי להשלים. סוף סוף אינני עשוייה מפלדה.

חשיבותה של לאקוניות

(1065/13) סבורה, בצדק, שמכתב לאקוני יעיל ממכתב ארוך, "גם משום שאינך יכולה לעשות ממנו חוכא ואיטלולא — אם כי אינני מוכנה להתערב על כך." ניצחת. ובכן: היא בת 22, השכלתה תיכונית. פקידה ורוצה להתכתב עם כל המעוניין. היא אפילו לא כתבה על כל הנושאים.

מלכסית משועממת

מיום שחזרה (1065/14) לעירה — אם יורשה לי לומר כך — פתחתקחה, נורא משעמם לה. היא איננה יודעת בדיוק מדוע, אבל ככה זה. שהרי הינה גבוהת קומה וכל החברים שלה אומרים עליה שהיא נאה, היא גם עליוזה ואוהבת לבלות (למרות שבשלב זה אין לזה שום ערך). אם אתה רוצה להתכתב אתה, זה בסדר, בתנאי שאינך בעצמך מפתחתקחה.

מבסיחיים לנו, לעשור, תערוכות של תחביבים. תחביב, כשאתה מתחיל לחשוב על כל העניין, הוא עיסוק מעניין, היכול ליהפך לעבודה מפרכת, אילו היית מוכרח לעשות אותו.

כיצד לתת ראיון בהוליווד

"שלום. אני אורה, וזה — זהו שנוקי. שנוקי עשה שלום לדודה. כלב חמוד, לא? קיבלתי אותו במתנה ממועדון המעריצים שלי בישראל לפני שעזבתי את הארץ."

"אם היית באמת בצבא? מה השאלה. הו, זה באמת שום דבר. עברתי אמנם טבילות-אש רבות, אבל מתרגלים לזה, בטופו של דבר. שום דבר מיוחד, באמת. פחדתי בתחילה לירות ברובה, אבל כאשר ראיתי את עשרת ההרוגים הראשונים שלי, ידעתי שזה בסדר. כן, כן, התנאים היו קשים למדי, אבל בכל התנאים והמסיכות לא שכחתי שאני אשה. בחגורת הכדורים שלי, למשל, החוקתי תמיד שפתון. הבחורים מצפים ממך שתהיי יפה בשעת הקרב. זה מעודד אותם. בכיס תולצתי נמצאה תמיד פודרייה. מתחת לקסדת הפלדה שלי היה שערך מסודר בסככות סלסול, אבל כדי להיראות חמודה, הייתי פורעת כמה תלולים שיבצבצו. את אולי תחשבי שאני מתפארת, אבל פעם אחת כמעט נהרגתי על-ידי צלף, בלילה. התברר שהיה זה בגלל קרם הלילה שלי, שהבריק כאשר יצאנו למארב."

"הו כן, לחמתי בנגב, השמש להטה ולא היו מים, אך תמיד התרחצתי במי קולון. החיים לא היו קלים ביותר, אולם כל אחד חייב היה לשרת את המולדת. כאשר עברו ימים ולא היתה מגיעה אספקה לכוחותינו הנצורים, ידעתי תמיד לעודד את עצמי ולומר שזה טוב לגיורה שלי. למדתי משמעת. אני חושבת שזוה חשוב מאד. רוצה קפה? אם היו לי תאונות? שום דבר רציני. רק כמה שריטות פה ושם. התייל, את מבינה. בהזדמנות זו אני רוצה לחזור על סיסמה חשובה מאד בחיינו בארץ: "טוב למות בעד ארצנו."

ציפור קטנה לחשה לי...

בית-החרות דן אלמגור נראה כבר פעמים ברחוב אלנבי כשהוא מחזיק כלב זר, שהוא שימש לו ביביסיטר, כאשר זוג ירדים שלו יצא לבלות. . . . ריקה זרואי עושה דברים לעצמה במכון להרואה, לקראת תפקידה בחסוף אותו בשקט. כאשר שואלים את בעלה יוחנן מה דעתו על הדיאטה שלה, הוא אומר, "כן, אבל דיאטה היא יקרה מדי". . . . הבדיחה הטובה ביותר שהשמעה בפסטיבאל האמנים לטובת דור-הים, היתה על חשבון מלחין ופסנתרן ידוע: "הוא מלחה מצויין. פעם ליהיה זמרת הביטה וחזר אחרי שלושה ימים."